

Arrest

nr. 137 945 van 5 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 9 augustus 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2012 werd ingediend door:(...)”

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belgische onderdaan, de Belg moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (...) Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...) 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen".

Uit het attest dd. 14.05.2012 van het OCMW van Mechelen blijkt dat de Belgische onderdaan van 01.06.2005 tot heden een leefloon ontvangt. Bijgevolg voldoet de betrokkene niet aan de hierboven gestelde voorwaarde en worden deze bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen.

Bijgevolg voldoet de betrokkene niet aan de hierboven vermelde voorwaarden tot gezinshereniging van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 15bis, 19 en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens (UVRM), en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij meer dan dertig jaar in België heeft gewoond en dit ononderbroken, dat zij hier gewerkt heeft, een woning heeft aangekocht die gefinancierd wordt door een hypotheek, zij beschikt over een rijbewijs en een SIS kaart, en bovendien gehuwd is met een Belgische onderdaan, en drie Belgische kinderen heeft. De facto heeft de verzoekende partij het recht om in België te wonen bij haar gezin.

De verzoekende partij citeert de volgende bepalingen: artikel 40ter van de vreemdelingenwet, artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek (BW), artikel 8 van het EVRM, artikel 12 en artikel 16 van het UVRM.

De verzoekende partij stelt dat zij het recht heeft in het huwelijk te treden met de persoon van haar keuze en het recht heeft met deze persoon samen te leven. Dit recht wordt onderschreven door de UVRM, artikel 8 van het EVRM, de artikelen 12 en 16 van het UVRM, en artikel 213 van het BW.

De verzoekende partij heeft ook het recht een gezin te stichten en mag en kan effectief met dit gezin samenwonen. Zij is gehuwd met een Belgische onderdaan en is vader van drie Belgische kinderen. De verzoekende partij stelt dat zij gedurende dertig jaar het Rijk niet heeft verlaten, maar dient vast te stellen dat ingevolge omstandigheden zij ambtshalve geschrapt was uit de registers. Zij heeft dit willen corrigeren door een aanvraag in te dienen overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet maar deze aanvraag werd geweigerd omwille van een negatief woonstnazicht, die leidde tot een beslissing tot niet-inoverwegingneming. De beroepsprocedure tegen deze negatieve beslissing is op heden nog niet afgesloten voor de Raad. De verzoekende partij stelt dat zij zich had gericht tot de diensten van de stad Mechelen met het oog op inschrijving in de bevolkingsregisters, wat werd aangenomen als zijnde een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en op 15 maart 2012 werd haar een bijlage 19ter betekend. De verzoekende partij laat evenwel gelden dat het niet formeel in toepassing van artikel 40ter is dat er moet worden overgegaan tot (her)inschrijving in het vreemdelingenregister. De verzoekende partij verwijst naar artikel 15 van de vreemdelingenwet (herinschrijving), artikel 19 van de vreemdelingenwet (recht op terugkeer), en artikel 40ter van de vreemdelingenwet (gezinshereniging in functie van een Belgische onderdaan).

Volgens de verzoekende partij blijkt uit alle stukken van het administratief dossier duidelijk dat zij rechten heeft opgebouwd en zij slechts dient vast te stellen dat haar aanvraag wordt verworpen louter en alleen omdat haar echtgenote een tussenkomst geniet van het OCMW zodat de aanvraag moet worden verworpen op grond van onvoldoende bestaansmiddelen. De verzoekende partij stelt dat zij in

haar aanvraag zelf nergens artikel 40ter heeft aangegeven. Zij stelt dat ook andere artikelen op haar toestand kunnen worden toegepast, onder meer de artikelen 15 en 19 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij citeert de artikelen 15bis en 19 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de situatie van een persoon die ambtelijk geschrapt mag worden, gelijkgesteld wordt met een vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning die het land heeft verlaten en terugkeert. In geen enkele weigering die de verzoekende partij ooit mocht ontvangen, werd aangegeven dat er dient te worden afgeweken van de toepassing van onder meer artikel 15bis of artikel 19 van de vreemdelingenwet op grond van openbare orde of nationale veiligheid. Er kan zeker geen eventuele gevangenisstraf worden weerhouden in deze stand van de procedure daar waar nooit eerder werd ingeroepen om de inschrijving van de verzoekende partij in welk register dan ook te weigeren.

De verzoekende partij vraagt de Raad vast te stellen dat zij recht heeft op verblijf in het Rijk.

Volgens de verzoekende partij werd de bestreden beslissing misschien wel genomen naar de letter van de wet, maar in strijd met de geest van de wet.

Minstens werd de beslissing genomen op grond van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond ten minste de beslissing moet worden vernietigd.

De verzoekende partij betoogt in een eerste onderdeel van het tweede middel dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd dient te worden. Zij stelt verder dat de Raad duidelijk zal vaststellen dat zij wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en om te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister, minstens binnen het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en samen te wonen met haar echtgenote en kinderen.

De verzoekende partij stelt dat uit haar betoog blijkt dat de verwerende partij zichzelf een strak keurslijf heeft aangemeten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en op geen enkel ogenblik heeft nagekeken of de verzoekende partij in aanmerking kwam voor inschrijving in het register op basis van haar huwelijk en verwantschap met haar eigen minderjarige kinderen die haar ten laste zijn. Zij heeft niet nagekeken of de verzoekende partij in aanmerking kwam voor één of ander gunstiger statuut voorzien in de vreemdelingenwet zodat minstens in haar besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een onvolledig samengesteld dossier. De bestreden beslissing gaat volstrekt in tegen de bedoeling van de wetgever en de toepassing van de UVRM, het EVRM, de vreemdelingenwet, en het BW. De verzoekende partij heeft het recht te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden en heeft het recht om te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister te Mechelen. De verzoekende partij kan onmogelijk worden uitgesloten van verblijf in het Rijk. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet draagkrachtig.

In een tweede onderdeel van het tweede middel betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing gemotiveerd is in strijd met de inhoud van het dossier en dat zij getuigt van onzorgvuldigheid, minstens onredelijkheid.

De verzoekende partij stelt dat de motivering niet correct is. De verzoekende partij wenst te worden toegelaten tot verblijf bij haar Belgische echtgenote en haar Belgische kinderen. Zij heeft hiertoe het recht dat haar ontzegd wordt door de verwerende partij, louter en alleen omdat haar echtgenote een uitkering zou genieten van het OCMW van Mechelen. Nergens werd nagekeken of de verzoekende partij niet kan kaderen binnen één van de meer voordelige bepalingen van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd dan ook genomen op basis van een minstens onvolledig gestoffeerd dossier waarbij ten minste de gemachtigde van de staatssecretaris nooit de verzoekende partij heeft verzocht bepaalde documenten over te leggen die achteraf essentieel bleken bij de besluitvorming. De bestreden beslissing getuigt dan ook van onzorgvuldigheid, minstens onredelijkheid.

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.1.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.1.4. De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier en de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat de verzoekende partij op 15 maart 2012 een *“aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie”* in haar hoedanigheid van echtgenoot indiende, op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. De aanvraag vermeldt dat de aanverwantschap werd bewezen door middel van een huwelijksattest. Verder vermeldt de aanvraag dat *“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 15.6.2012 (...) de volgende documenten over te leggen: paspoort/identiteitskaart, bestaansmiddelen van Belg (3 laatste loonfiches), ziekteverzekering van beide, attest behoorlijke huisvesting, attesten niet ten laste OCMW”*. Deze aanvraag werd ondertekend door de verzoekende partij.

Aangezien de verzoekende partij zelf voornoemde aanvraag indiende op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij haar eventueel recht op verblijf had moeten onderzoeken op grond van enige andere bepaling van de vreemdelingenwet, meer bepaald de door de verzoekende partij ingeroepen artikelen 15, 15bis, of 19 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij ondertekende bovendien voornoemde aanvraag, zodat zij niet kan stellen dat zij niet wist dat zij een aanvraag indiende op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het stond de verzoekende partij vrij een machtiging tot vestiging (artikel 15 vreemdelingenwet), of een aanvraag voor de status van langdurig ingezetene (artikel 15bis vreemdelingenwet) in te dienen. Zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij dit ook gedaan heeft. Haar betoog dat zij in aanmerking komt voor een recht op verblijf in toepassing van één van voormelde artikelen is in casu aldus niet dienstig. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, komt het haar toe aan het bestuur kenbaar te maken op welke grond zij meent in aanmerking te komen voor een recht op verblijf. Het is niet aan het bestuur om – zonder dat haar dat gevraagd werd – voor een vreemdeling elke mogelijke grond te gaan nakijken in functie waarvan deze vreemdeling in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsrecht. Het betoog dat het bestuur zichzelf een strak keurslijf van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft aangemeten in casu gaat dan ook geenszins op. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

2.1.5. De verzoekende partij stelt voorts dat zij het recht heeft in het huwelijk te treden met de persoon van haar keuze en het recht heeft met deze persoon samen te leven. Uit de vermeldingen op de aanvraag, zoals hierboven weergegeven, blijkt echter dat de verwantschap werd aangetoond door middel van een huwelijksattest. De verzoekende partij stelt verder ook zelf dat zij gehuwd is met een Belgische onderdaan. De verzoekende partij blijkt dus reeds gehuwd te zijn, en maakt dan ook niet

aannemelijk dat de bestreden beslissing haar dit recht zou ontnemen. Voor zover de verzoekende partij de schending van enkele bepalingen van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat de Universele Verklaring slechts de waarde heeft van een beginselverklaring die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan en geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde. De schending ervan kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd noch worden ingeroepen als een grond tot vernietiging (RvS 13 maart 2002 nr. 104.622, RvS 7 januari 2003, nr. 126.922, 7 januari 2003; RvS 4 mei 2005, nr. 144.115, RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

2.1.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het enige motief van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet betwist, namelijk: *“Uit het attest dd. 14.05.2012 van het OCMW van Mechelen blijkt dat de Belgische onderdaan van 01.06.2005 tot heden een leefloon ontvangt. Bijgevolg voldoet de betrokkene niet aan de hierboven gestelde voorwaarde en worden deze bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen.”*

De relevante bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepalen het volgende:

“(…) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

(…)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; (…)”

2.1.7. Gezien het voorgaande, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.1.8. Verzoekende partij voert tenslotte nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM en wijst erop dat zij het recht heeft met haar Belgische echtgenote en kinderen een gezin te vormen.

2.1.9. De Raad wijst erop dat verzoeker in casu voor de eerste keer om toelating verzocht en de bestreden beslissing de weigering van een verblijf voor meer dan drie maanden betreft. Bijgevolg dient in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij zijn gezinsleven niet elders kan leiden.

Wat het gezinsleven van verzoeker betreft met zijn echtgenote en diens kinderen, merkt de Raad op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan

hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn echtgenote en kinderen te verblijven, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Verzoeker haalt thans wel aan dat zijn echtgenote van Belgische nationaliteit hier verblijft tezamen met hun kinderen, doch maakt niet aannemelijk dat dit verhindert dat zij zich niet in zijn land van herkomst of elders, zouden kunnen vestigen om een familieleven met verzoeker uit te bouwen of verder te zetten. Verzoeker toont met zijn summier betoog immers niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor zijn echtgenote en hun kinderen om elders dan in België te verblijven.

2.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.11. Het loutere feit dat verzoeker niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt toegelaten en hem bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten leidt ook niet tot de conclusie dat verzoeker niet kan voldoen aan zijn verplichting tot samenwoning met zijn echtgenote, zoals deze is vervat in het artikel 213 van het BW. Zoals vastgesteld bij de bespreking hoger blijkt namelijk niet dat verzoeker enkel in België aan de verplichting om met zijn echtgenote samen te wonen kan voldoen.

2.12. Beide middelen, in zoverre ze ontvankelijk zijn, zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER